

Arrest

nr. 200 625 van 2 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ALENKIN
Vlaamse Kaai 76
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 13 november 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 oktober 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ALENKIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Kirgizische origine. U verklaart er gehuwd te zijn met S. K. M. (...). In 2008 huwde u op traditionele wijze en op 18 maart 2012 tevens op officiële wijze. Op 25 maart 2010 kregen jullie samen een zoon, A. K. (...), die thans bij u in België verblijft.

In 2012 reisde u, met uw zoontje, naar België. U diende er de eerste keer een asielaanvraag in op 30 oktober 2012. Op 28 februari 2013 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door

de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest van 21 juni 2013, bevestigd. Het vervolgens door u ingestelde cassatieberoep bij de Raad van State werd op 30 juli 2013 afgewezen.

U diende een tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 14 augustus 2013. Deze aanvraag werd op 28 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken afgesloten met een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13 quater). Tegen deze beslissing stelde u geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, verklaarde u zich ten derde male vluchteling bij de Belgische asielinstanties, in casu op 17 maart 2017.

In het kader van uw eerste asielaanvraag, beriep u zich op problemen die het gevolg waren van de professionele activiteiten van uw partner; hij werkte voor Nariman Tuleyev, die in juli 2012 door de Nationale Veiligheidsdienst (SNB) werd gearresteerd, op beschuldiging van corruptie.

Op 20 september 2012 ging uw man naar zijn werk, maar die avond kwam hij niet naar huis. Pas op 22 september 2012, 's avonds, belde hij u op. Hij beweerde Kirgizië te zijn ontvlucht, gaf u voor het overige geen bijkomende informatie over het waarom van zijn vlucht, maar sommeerde u wel om zo snel mogelijk het land te verlaten.

Begin oktober 2012 kreeg u op een avond thuis bezoek van enkele leden van de SNB. Ze verzochten u om mee te gaan en daarop werd u een etmaal vastgehouden, waarbij u werd ondervraagd over uw man, diens relatie met Nariman Tuleyev en of uw man ooit met grote sommen geld naar huis was gekomen. U werd na de ondervraging op vrije voeten gesteld.

U begon vervolgens met de organisatie van uw vlucht uit Kirgizië. U verliet het land op 25 oktober 2012.

Bij uw tweede aanvraag volhardde u in het relaas, waar u zich op beriep bij uw eerste asielaanvraag.

Voor onderhavige aanvraag, in casu de derde, beroept u zich op geheel nieuwe motieven: u verklaart dat u gedurende een aanzienlijk lange periode het slachtoffer was van partnergeweld. Uw echtgenoot vernam dat u in België een andere partner leerde kennen en hij wilde u dwingen om terug te keren naar Kirgizië, met jullie zoon. Intussen zou u ook, naar eigen zeggen valselijk, beschuldigd worden van financieel gesjoemel in het bedrijf waarvoor u vroeger in uw herkomstland hebt gewerkt; een vrouwelijke collega zou in dat verband zijn gearresteerd.

Ter staving van uw derde asielaanvraag, legt u de volgende documenten over: uw rijbewijs, uw werkboekje, uw paspoort (enkel twee eerste pagina's) en het paspoort van uw zoontje, documenten van of over uw huidige partner, een attest over uw bevalling in 2010 en een volmacht van uw Kirgizische partner. Ten slotte legt u een bundel internetartikels over, met daarin algemene informatie over de positie van vrouwen in Kirgizië. In het administratief dossier voor uw huidige aanvraag werden ook de documenten van uw vorige aanvraag opgenomen (zie 11: groene map).

B. Motivering

Voor onderhavige aanvraag, in casu uw derde, beroept u zich op geheel nieuwe elementen: u verklaart dat u in uw herkomstland gedurende een lange periode het slachtoffer was van partnergeweld. U zou inmiddels mogelijk ook (valselijk) beschuldigd worden van financieel gesjoemel in het bedrijf waarvoor u vroeger gewerkt hebt. Welnu, er kan in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, volgens criteria bepaald in de Conventie van Genève, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Deze beoordeling is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid (u vreesde problemen omdat uw echtgenoot, als medewerker van Nariman Tuleyev, die beschuldigd werd van corruptie, zelf vervolging vreesde). Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het daarop ingestelde cassatieberoep bij de Raad van State werd verworpen. Welnu, deze vaststelling werpt reeds een ernstige smet op uw algemene geloofwaardigheid.

Ten tweede moet worden opgemerkt dat u onaannemelijk lang talmde om het nieuwe asielmotief dat u thans inroept (partnergeweld), kenbaar te maken bij de bevoegde asielinstanties. In dit verband stelt het Commissariaat-generaal vast dat uw vorige asielaanvraag, in casu de tweede, reeds op 28 augustus 2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken werd afgewezen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Welnu, pas op 17 maart 2017, dus ruim drieënhalve jaar na het afsluiten van uw laatste aanvraag, wendde u zich opnieuw tot de asielinstanties met het geheel nieuwe element, in casu partnergeweld. De dubbele vaststelling, met name dat er tussen uw vorige en huidige asielaanvraag een dermate lange periode is verstreken én u pas nu het geheel nieuwe motief inroept (nl. het partnergeweld dat nochtans al gaande was van toen u nog in Kirgizië verbleef), doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van het nieuw ingeroepen motief. De door u aangehaalde redenen voor het niet eerder vermelden van een nochtans cruciaal asielmotief kunnen niet worden weerhouden. Immers, reeds bij de registratie van onderhavige aanvraag (zie verklaring meervoudige aanvraag, DVZ, dd.15.05.2017, rubriek 15) gaf u

aan dat u het niet eerder wilde vertellen. Tijdens uw gehoor in het kader van het voorafgaand onderzoek, verklaarde u (CGVS, gehoor voorafgaand onderzoek, dd.07.06.2017, p.2) dat u eerder uw echtelijke problemen verzwegen omdat het u zo was geadviseerd door kennissen; ze zeiden dat u op basis van dergelijke (persoonlijke) problemen nooit zou erkend worden (door de Belgische asielinstanties). Tijdens uw gehoor ten gronde (CGVS, gehoor dd.30.08.2017, p.2) beweerde u dat uw probleem eerst aan niemand vertelde uit schaamte en u wilde tegen zo weinig mogelijk mensen over uw persoonlijke probleem praten. In het opvangcentrum werd u aangeraden om “de dingen wat anders voor te stellen” (CGVS, gehoor ten gronde, p.2). Het was in 2013, het jaar volgend op uw aankomst in België, dat u een vrouw in vertrouwen nam en haar wél informeerde over wat u in uw herkomstland overkomen was (CGVS, gehoor ten gronde, p.3). Dergelijke verklaringen overtuigen echter niet en kunnen niet weerhouden worden als gegronde reden voor uw onaannemelijk lang talmen met het vermelden van de belangrijkste reden van uw vlucht uit uw land van herkomst. Immers, zowel bij uw eerste als uw tweede asielaanvraag maakte u op geen enkele wijze gewag van partnergeweld, waarbij er nog dient benadrukt te worden dat, hoewel uw eerste asielaanvraag door het CGVS werd afgewezen, u hierop beroep instelde, maar desalniettemin in het verzoekschrift nog steeds géén melding maakte van echtelijke problemen. Vervolgens talmde u onaannemelijk lang, ruim 3 jaar. Naar eigen zeggen (CGVS, gehoor voorafgaand onderzoek, p.2) voelde u zich hier redelijk veilig – en was dat bijgevolg ook één of zelfs dé reden om geen nieuwe aanvraag in te dienen. Ook deze door u aangehaalde reden, om niet eerder een probleem inzake partnergeweld aan te halen, overtuigt niet. Van asielzoekers, zoals uzelf, wordt verwacht dat zij bij hun vraag naar internationale bescherming, alle relevante elementen voor hun aanvraag duidelijk kenbaar maken. Het Commissariaat-generaal kan begrip opbrengen voor het feit dat de asielzoeker in eerste instantie enigszins terughoudend is met gevoelige informatie, zeker wanneer het elementen betreft die in de eigen cultuur nauwelijks of niet besproken worden, maar uzelf talmde overdreven lang. Weze herhaald dat u het asielmotief inzake partnergeweld bij uw eerste noch uw tweede asielaanvraag ten berde bracht en dat er tussen het afsluiten van uw tweede aanvraag en het indienen van onderhavige aanvraag, maar liefst drieënhalf jaar verstreken – bovendien werd u naar eigen zeggen hier in België voortdurend telefonisch bedreigd en had uw ex in Kirgizië al in de zomer van 2016 uw zus opgezocht om ook op die manier bedreigingen tegenover u te uiten (CGVS, p. 2, 3). Deze vaststelling met betrekking tot het laattijdig indienen van een nieuwe asielaanvraag, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van het aangehaalde motief inzake partnergeweld in uw herkomstland. Er moet worden benadrukt dat, op basis van een door u overlegd document, de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen nieuwe element – inzake partnergeweld – ernstig in vraag kan gesteld worden. Vooreerst weze opgemerkt dat u zowel tijdens uw gehoor in het kader van het voorafgaand onderzoek, als tijdens uw gehoor ten gronde meermaals trachtte mist te spuien over het al dan niet bestaan van een schriftelijke en officiële toestemming van uw Kirgizische partner (en de vader van uw zoontje) om met uw zoontje alleen naar België te reizen. Tijdens het gehoor in het kader van het voorafgaand onderzoek (CGVS, voorafgaand onderzoek, p.4) erkende u dat er een document van uw partner bestaat, waarin deze laatste uitdrukkelijk zijn toestemming aan u gaf om met jullie zoontje naar het buitenland te reizen. U voegt eraan toe dat er wel geld voor betaald is, maar hierop geeft u aan niet langer over het betreffende document te beschikken. Kort nadien (CGVS, voorafgaand onderzoek, p.5) beweert u de originele reisdocumenten, destijds aangewend voor uw reis naar België, niet langer in uw bezit te hebben. Tijdens uw laatste asielgehoor (CGVS, p.6) geeft u achtereenvolgens aan dat uw (toenmalige) partner in 2012 geen weet had van uw plannen om Kirgizië te verlaten en meteen daarop erkent u dat u toch een schriftelijke toestemming van uw partner nodig had om naar het buitenland te reizen. U geeft vervolgens toe dat u een dergelijke verklaring in uw bezit had, tijdens uw reis naar België (CGVS, p.6), maar meteen daarna beweert u dan weer niet te weten hoe het reisbureau – dat instond voor uw reis – aan het nodige document was geraakt (CGVS, p.7). U verklaart vervolgens niet te weten of uw (toenmalige) partner een volmacht had ingevuld en ondertekend (CGVS, p.7) en verder dat u niet weet of de reisdocumenten, die werden gebruikt voor uw zoon, nog in uw bezit waren. Welnu, hoewel u volatieve verklaringen aflegde over het al dan niet bezitten van een schriftelijke (en officiële) toestemming van uw echtgenoot, om met uw zoon naar het buitenland te reizen, daagde u op 6 september 2017 met documenten op, en dit op de zetel van het CGVS. U legde bij deze gelegenheid een door een notaris gelegaliseerde volmacht van uw partner over, waarin deze uitdrukkelijk zijn toestemming gaf dat u met jullie zoon naar het buitenland mocht reizen (zie document 10: groene map). Uw volatieve verklaringen terzake ondermijnen niet enkele uw algehele oprechtheid, maar belangrijker is de vaststelling dat u wel degelijk de toestemming van uw partner kreeg om met uw zoon naar het buitenland te reizen. Deze vaststelling ondergraaft de kern van uw (hernieuwde) relaas in zeer ernstige mate. Immers, indien u daadwerkelijk ernstige problemen (fysiek en psychologisch geweld) met uw Kirgizische partner kende, dan is het uiterst opmerkelijk dat deze laatste u, met wie hij in onmin leefde, de uitdrukkelijke toestemming gaf om het land te verlaten met jullie enige zoon, waarover u nu verklaart dat uw ex hem koste wat kost terug wil en van u wil wegnemen (CGVS, p. 6). Deze vaststelling is niet te

rijmen met uw beweerde echtelijke problemen en ondergraaft de geloofwaardigheid van het door u ingeroepen nieuwe element voor onderhavige aanvraag, thans de kern van uw verzoek om internationale bescherming. Het document werpt een geheel ander licht op uw verklaringen tijdens uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties.

Bijkomend werden vaststellingen gedaan die uw gebrek aan geloofwaardigheid, aangaande fysiek en psychologisch geweld door uw Kirgizische partner, bevestigen.

Zo maakte u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verklaring meervoudige aanvraag, DVZ, dd.15.05.2017, rubriek 15) gewag van een opname in de psychiatrie, nadat uw man u wederom belaagd had en u zich met een mes wilde verdedigen. U situeert deze opname in 2011. Tijdens uw gehoor ten gronde door het CGVS echter, beweerde u vooreerst dat u slechts 1 keer in de psychiatrie werd opgenomen, om vervolgens deze gebeurtenis in 2012 te plaatsen; de maand herinnert u zich niet, maar het was in de zomer en dat het in voormeld jaar gebeurde, weet u wél nog zeker (CGVS, p.8). Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, reageert u laconiek: "Misschien... In 2011? Of in 2012. Ik herinner het me nu niet." Daarmee heft u de vastgestelde tegenstrijdigheid niet op. Van u mocht verwacht worden dat u een ingrijpend feit, voortvloeiend uit de problematische situatie met uw man, consistent in hetzelfde jaartal zou plaatsen (zeker als dat in hetzelfde jaar van uw vertrek zou hebben plaatsgevonden of net niet), quod non. De vaststelling bevestigt uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Uw gebrek aan geloofwaardigheid wordt nog bevestigd door bijkomende vaststellingen.

Zo verklaart u (CGVS, p.8) dat u twee tot vier keer een klacht bij de politie zou aanhangig gemaakt hebben, maar u legt hiervan niet het minste materieel bewijs over. U beweert eigenlijk niet (goed) te weten of er nog afschriften van uw klachten bestaan. Van uw opname in de psychiatrie, beweerde u (CGVS, p.11) niet in het bezit te zijn van enig document en vervolgens beweert u het aan uw zus te kunnen navragen, maar tot op heden bracht u hiervan niet het minste bewijs aan, al kan sowieso aan de waarachtigheid van deze gebeurtenis getwijfeld worden en wel omwille van de eerder uiteengezette inconsistenties. Gezien de duur van uw verblijf in België en de mogelijkheid die u derhalve had om u in uw herkomstland nauwgezet te informeren over het bestaan van documenten, mocht van u verwacht worden dat u voor onderhavige aanvraag minstens enig begin van bewijs zou overleggen, quod non. U bent wat dat betreft trouwens ook vaag in uw verklaringen: zo wijkt u eerst af door meteen over een ziekenhuisbehandeling te spreken, dan verklaart u 'het zou moeten... als ze bewaard zijn gebleven...' en daarop 'bij de wijkagent? Ik weet het niet. Wellicht bij de persoon bij wie ik me meldde voor de klacht' (CGVS, p.8).

Uw verklaringen inzake het ingeroepen partnergeweld zijn ten slotte ook weinig doorleefd of gedetailleerd. Meermaals werd u door de afgevaardigde van de Commissaris-generaal verzocht om gedetailleerd(er) te zijn in uw verklaringen over wat u meemaakte met uw partner (CGVS, p.9), maar u blijft al te zeer op de vlakte. Wanneer u dan gevraagd werd wat het laatste grote incident met uw man was, blijft u eveneens nogal op de vlakte en vrij vaag: u denkt dat u naar uw zus was gegaan, "of ergens anders", u herinnert zich dat niet, u was weg met uw zoon, had niks tegen uw man gezegd en hij kwam u 's avonds ophalen, bij uw zus. Hij bracht u dan naar huis en hij sloeg u (CGVS, p.9). Uw partner zou u voorts, toen u al (geruime tijd) in België verbleef, bedreigd hebben door uw zus ongewenste bezoeken te brengen, maar u kunt hoegenaamd niet situeren wanneer uw partner dit voor het eerst deed (CGVS, p.4). Evenmin kunt u, al was het slechts bij benadering, zeggen wat de frequentie van de bezoeken door uw partner aan uw zus was; u weet alleen dat het 'vaak' was (CGVS, p.5). Dergelijke vage en weinig gedetailleerde verklaringen bevestigen verder het bij u vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid.

Welnu, op basis van de hiervoor gedane vaststellingen dient te worden besloten dat het door u opgeworpen asielmotief, inzake partnergeweld door u Kirgizische partner, als ongeloofwaardig kan worden aanzien en bijgevolg geen grond is om u alsnog internationale bescherming te bieden.

Uw herhaalde verwijzingen naar de problemen van uw Kirgizische echtgenoot (de vader van uw zoontje) in het kader van onderhavige aanvraag, kunnen evenmin weerhouden worden, daar ze reeds bij uw vorige asielaanvragen beoordeeld en als ongeloofwaardig werden bestempeld.

Uw verwijzing naar de arrestatie van een ex-collega, kan evenmin worden weerhouden als nieuw element. U zou omwille van de arrestatie van uw ex-collega, ook zelf gearresteerd (en later mogelijk veroordeeld) kunnen worden. U beweert (CGVS, voorafgaand onderzoek, p.5) dat uw Kirgizische echtgenoot hierachter zit; hij zou elk middel aanwenden om u te pakken te krijgen. Weze vooreerst herhaald dat de problemen met uw voormalige partner als ongeloofwaardig werden bestempeld. Daarbij kan, aanvullend, worden opgemerkt dat u al stopte met uw werk in 2010 (CGVS, voorafgaand onderzoek, p.5) én dat uit het artikel in verband met uw collega dat u overlegt (zie eerste artikel bundel, document 6: groene map), geenszins blijkt dat u eveneens het voorwerp van een gerechtelijk onderzoek in verband met fiscale fraude in een bedrijf uitmaakt. Ook dit opgeworpen motief kan bijgevolg niet weerhouden worden.

Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Conventie van Genève, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

De door u overlegde documenten werpen geen ander licht op deze eindbeoordeling. Uw rijbewijs, een gedeeltelijke kopie van uw paspoort, het paspoort van uw zoontje, diens geboorteakte bevatten gegevens over uw identiteit en de identiteit van uw zoon, hetgeen door het Commissariaat-generaal niet betwist wordt. Uw werkboekje bevat gegevens over uw professioneel verleden in uw herkomstland. Een medisch attest (document 5: groene map) bevat enkel medische gegevens over uw bevalling in 2010. De documenten (kopie paspoort, enkele foto's en een handgeschreven verklaring: zie document 4: groene map) die betrekking hebben op uw huidige partner, bevatten geen objectieve informatie over de aard van jullie relatie. De volmacht van uw Kirgizische partner (document 10: groene map) werd reeds besproken in deze beslissing. U legt een aantal internetartikels over (document 6: groene map) met algemene informatie over vrouwenrechten en huiselijk geweld in uw herkomstland. Het betreft algemene informatie, waarvan de inhoud niet betwist wordt, maar hier dient te worden benadrukt dat elke asielaanvraag van Kirgizische (gescheiden/alleenstaande) vrouwen op individuele basis en op persoonlijk merites wordt beoordeeld. In uw geval bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat uw persoonlijke situatie dermate problematisch is, zodat u niet zou kunnen terugkeren naar uw herkomstland. De documenten die u in het kader van uw vorige, in casu tweede, asielaanvraag (document 11: groene map) overlegde, wijzigen evenmin iets aan de eindbeoordeling van onderhavige aanvraag. Uw Kirgizische identiteitskaart staat uw identiteit. Het werkboekje van uw Kirgizische partner bevat informatie over zijn professioneel verleden, hetgeen niet betwist wordt, maar het is wel merkwaardig te noemen dat u een kopie van voormeld document in uw bezit heeft (had), in het licht van uw beweerde, zwaar verstoorde relatie met uw Kirgizische partner. De lijst met geregistreerde medewerkers van Nariman Tuleyev, bevat mogelijks de naam van uw Kirgizische partner en bijgevolg zijn professionele band met voormeld persoon, maar hier weze herhaald dat aan uw beweerde problemen, die het gevolg waren van deze band, geen geloof wordt gehecht. Ten slotte legde u documenten over, waaruit moet blijken dat u en uw zoontje in oktober 2012 op straat werden aangevallen door (een) onbekende(n) en u hiervoor een klacht indiende. U verbindt dit incident klaarblijkelijk aan de problemen die u kreeg ten gevolge van de problemen van uw Kirgizische partner, maar aan de geloofwaardigheid van dit door u bij uw tweede aanvraag aangehaald incident kan eveneens ernstig getwijfeld worden, aangezien u bij uw eerste aanvraag verklaarde in deze periode (oktober 2012) geen persoonlijke problemen gekend te hebben. Het vermoeden rijst dan ook dat de betreffende documenten werden gekocht. Immers, uit bijgevoegde informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat in uw herkomstland een hoge mate van corruptie heerst, waardoor allerhande documenten tegen betaling kunnen verkregen worden. Alle door u overlegde documenten wijzigen bijgevolg niets aan de (negatieve) eindbeoordeling van onderhavige aanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. X; RvS 15 februari 2007, nr. X). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. X; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. X) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. X). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift haar problemen met haar partner in Kirgizië (partnergeweld) en de problemen met de Kirgizische autoriteiten wegens een fraudezaak op haar werk herhaalt, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. X; RvS 4 januari 2006, nr. X). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij stelt dat zij het partnergeweld niet eerder vermeldde doordat zij slecht geadviseerd werd door kennissen, zij het niet eerder durfde te vermelden *“uit vrees dat als ze gerepatriëerd zou worden haar zoon (...) door haar Kirgizische partner (zou) worden afgenomen”* en zij bovendien *“een moslimvrouw met respectievelijke culturele tradities”* is waardoor zij zich schaamde om hierover te spreken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van dezelfde redenen die zij reeds op het Commissariaat-generaal opgaf. In de bestreden beslissing wordt evenwel terecht gemotiveerd dat de door verzoekende partij aangehaalde redenen voor het niet eerder vermelden van een nochtans cruciaal asielmotief niet kunnen worden weerhouden en dit omdat *in casu* dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij overdreven lang talmde. Immers bracht zij het asielmotief inzake partnergeweld bij haar eerste noch haar tweede asielaanvraag ten berde en verstreek er tussen het afsluiten van haar tweede asielaanvraag en het indienen van huidige asielaanvraag maar liefst drieënhalf jaar. Het louter herhalen van dezelfde uitleg, die volgens verzoekende partij wel degelijk plausibel is, biedt derhalve geen soelaas. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij toekomt de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5. Wat betreft de bemerking van verzoekende partij dat ze niet weet *“hoe het reisbureau het regelde om de volmacht van haar partner voor haar zoon te bekomen”* en dat het bestaan van deze volmacht hoe dan ook niet betekent dat er geen partnergeweld voorhanden was, is de Raad vooreerst van oordeel dat verzoekende partij met deze bemerking op geen enkele wijze de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij volatiele verklaringen aflegde over het al dan niet bezitten van een schriftelijke (en officiële) toestemming van haar echtgenoot om met haar zoon naar het buitenland te reizen *in concreto* weerlegt. Voorts meent de Raad dat het geenszins aannemelijk is dat haar partner haar in een dergelijke context van ernstige echtelijke problemen – verzoekende partij geeft verder in haar verzoekschrift aan dat ze *“echt (werd) belaagd door haar Kirgizische partner”* – de uitdrukkelijke toestemming zou hebben gegeven om het land te verlaten met hun enige zoon.

2.2.6.1. Inzake haar tegenstrijdige verklaringen over wanneer zij werd opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis, stelt verzoekende partij dat zij *“echt (werd) belaagd door haar Kirgizische partner”* en dat

“(h)et (...) mogelijk (is) dat onder invloed van stress ze niet precies kan herinneren of haar opname in een psychiatrisch ziekenhuis (...) plaats(vond) in 2011 of in 2012”.

2.2.6.2. De Raad is evenwel van oordeel dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat dergelijke ingrijpende gebeurtenis – de enige keer dat zij in de psychiatrie werd opgenomen – in het geheugen van verzoekende partij gegrift zou staan en dat zij eenduidige verklaringen zou kunnen afleggen over wanneer deze gebeurtenis plaatsvond. Het doet dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken deze opname in 2011 situeerde, terwijl zij deze gebeurtenis tijdens haar gehoor ten gronde op het Commissariaat-generaal in 2012 plaatste. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat zij omwille van stress zich niet goed kan herinneren of haar opname nu in 2011 of in 2012 plaatsvond, duidt de Raad erop dat verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 30 augustus 2017 nog uitdrukkelijk aangaf zeker te zijn dat deze gebeurtenis in 2012 plaatsvond (*“Dat het in 2012 was, herinner ik me wel nog goed.”* (administratief dossier, stuk 5A, gehoorverslag CGVS d.d. 30/08/2017, p. 8)). Haar *post-factum*verklaring dat zij het zich niet goed kan herinneren wegens de stress, komt dan ook allerminst overtuigend over. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij omwille van haar psychische gezondheidstoestand niet in staat zou zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.7.1. Voorts oppert verzoekende partij nog dat uit het feit dat zij geen bewijzen heeft van haar klachten bij de politie geenszins besloten kan worden dat deze klachten niet effectief werden ingediend. Hetzelfde geldt voor het feit dat zij geen medische bewijzen van haar opname in de psychiatrie kan voorleggen. Verzoekende partij verwijst naar de richtlijnen van het UNHCR om te stellen dat voorzichtig moet worden omgesprongen met de bewijslast die op een kandidaat-vluchteling rust en wijst erop dat het voor een asielzoeker niet mogelijk is om alle elementen van het relaas te bewijzen.

2.2.7.2. De Raad bemerkt evenwel dat nergens van verzoekende partij wordt verwacht dat zij alle elementen van haar asielrelaas zou kunnen bewijzen. In de bestreden beslissing wordt wel terecht gemotiveerd dat *in casu* van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij minstens enig begin van bewijs zou kunnen overleggen van de door haar ingediende klachten bij de politie en van haar opname in de psychiatrie, dit gezien de duur van haar verblijf in België en de mogelijkheid die zij derhalve had om haar in haar herkomstland nauwgezet te informeren over het bestaan van documenten. Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens vastgesteld dat verzoekende partij over het bestaan van documenten die haar problemen zouden kunnen aantonen uitermate vaag blijft. De Raad is van oordeel dat deze vaststellingen wel degelijk verder de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden asielrelaas ondergraven.

2.2.8.1. Verder meent verzoekende partij nog dat haar verklaringen over het partnergeweld geenszins vaag zijn en werpt zij op dat zij zich de details niet altijd goed kan herinneren omwille van de grote stress in het verleden.

2.2.8.2. De Raad bemerkt ook hier dat kan worden aangenomen dat dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij gegrift zouden staan. Er kan dan ook van verzoekende partij worden verwacht dat zij gedetailleerde en doorleefde verklaringen zou kunnen afleggen over hetgeen zij zoal meemaakte met haar man. Dat zij hierin niet slaagt en zich daarentegen beperkt tot het afleggen van oppervlakkige verklaringen ondergraaft verder de geloofwaardigheid van haar beweerde problemen met haar man. Waar zij stelt dat zij de details niet goed kan herinneren omwille van de stress in het verleden, wijst de Raad erop dat verzoekende partij geen enkel medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat zij omwille van haar psychische gezondheidstoestand niet in staat zou zijn hierover gedetailleerde verklaringen af te leggen. Zij toont dan ook op generlei wijze aan dat haar vage verklaringen te wijten zouden zijn aan stress veroorzaakt door de gebeurtenissen in het verleden.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de

elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaanvraag, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kirgizië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de landeninformatie (administratief dossier, stukken 10 en 11), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van het voorafgaand onderzoek van een meervoudige asielaanvraag d.d. 7 juni 2017 en het gehoor op het Commissariaat-generaal in het kader van het onderzoek ten gronde d.d. 30 augustus 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend achttien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT